

Punct contrapunct în Israel, noiembrie 2012

De Getta Neumann

E vară târzie în Israel, este cald și bine, o plăcere după ploaia glacială din Elveția. Mă întâmpină prieteni dragi, mă simt ca într-o baie caldă. Cafea mai bună ca la Siach Café pe Shenkin în centrul Tel Aviv-ului nu găsești nicăieri altundeva, nici prăjitură cu mac mai gustoasă decât la patiseria Weiss pe King George.

Spre orașele și așezările din sud, Ashdod, Ashkelon, Beer-Sheva se îndreaptă rachete, sirenele urlă, oamenii aleargă spre adăpost, familii petrec noaptea în încăperi blindate. O casă s-a dărâmat. Un proiectil

se înfige în fața unui autobuz plin de copii. Doi soldați sunt răniți grav. Populația din sud se simte uitată, sacrificată. Ascult știrile de dimineață la televizor împreună cu Anath care traduce. Se critică guvernul pentru ... multe. O pereche tânără de arabi israelieni își povestește păsul. Au încercat să rezerveze mese la un restaurant, dar când și-au spus numele, au fost refuzați - un caz de discriminare denunțat la televiziunea israeliană. Lista problemelor nu are sfârșit. Ultra-religioși. Un litru de lapte costă mai mult decât în Elveția. Și încă și încă.

Pe malul mării la Tel Aviv, la Netanya, la Haifa, faleza este superbă, amenajată cu imaginație, flori, sculpturi și sumedenie de pisici. Lumea se deplasează agale, unii fac plajă, alții inoată, se joacă sau fac sport. Vineri și sâmbătă ies pâlcuri de familii și prieteni, tineri și vârstnici. Nu cred că mai există loc în lume unde atâția tați să-și dădăcească odraslele sau muzeu cu atâția părinți care să-și instruiască puii. Pe terase se regăsesc pensionarii la o cafea și o șuetă ca în fiecare zi. Nu e de mirare că Israelul figurează pe locul 15 în clasamentul [Happy Planet Index](#).

Se pornește operațiunea "Pilonul Apărării", cea mai mare ofensivă militară de la cea din 2009 pentru a pune capăt teroarei venind din fâșia Gaza. Jeep-urile militare se rostogolesc spre sud, întrezăresc chipurile băieților în uniformă, fețe fragede de copii. "Au 18 ani", imi spune prietena, ghicindu-mi gândul.

Intrăm într-o cafenea-bar la Netanya. Un tânăr cu obraji plini, ochi blânzi și zâmbet larg ne servește. "Do you enjoy the country?", ne întreabă. "În ciuda situației?" Încuviințăm cu entuziasm. Aflăm că este un rezervist care se va prezenta a doua zi la batalionul lui. Ne citește pe față îngrijorarea. "It will be good", ne liniștește.

E o sâmbătă seară călduță de noiembrie. Ne vânturăm pe faleză la Tel Aviv în mulțimea rărită din cauza știrilor. Lingem cu atenție înghețata. Sună alarma. Toți aleargă în jurul nostru, intrăm într-o dugheană, ajungem într-o magazie.

În spatele nostru se inghesuie fete tinere în shorts și top-uri scurte. Sunt speriate. "Ce idioate suntem să ne plimbăm în zilele astea ! Țsta nici nu e un adăpost !", spune una cu vocea sugrumată. Auzim bum !, a trecut primejdia, lingem mai departe înghețata. Sistemul de apărare israelian a funcționat perfect. Mă pregătisem pentru această eventualitate, știam că riscul de a suferi din cauza unei explozii era minim, că probabilitatea de a avea un accident rutier, de exemplu, era mult mai mare. Privind situația în mod rațional, nu aveam motiv de teamă, dar un atac lansat de un inamic invizibil cu intenția de a te nimici trezește frici atavice. În aceeași seară, puțin mai târziu, tresar violent la sunetul strident al soneriei de la intrare, nu am avut răgazul să mă controlez. Toți zâmbesc cu îngăduință în jurul meu. Avem un gând pentru cei din sud care stau zile și nopți în adăpost. Ieșim pe străzile relativ pustii, ne instalăm într-un restaurant pe malul mării, savurăm cina și petrecem o seară minunată.

Și ceilalți? Și copiii palestinieni suferă, mă dojenește o prietenă. Îmi impun să mă gândesc la ei, mi se strânge inima o clipă, apoi gândul mi se poticnește. "Pentru toate există o vreme, și orice lucru de sub ceruri își are timpul său", repet cuvinte înțelepte din Kohelet (Ecleziastul). E bine că bilețele și mesaje de avertisment împânzesc teritoriile vizate înaintea bombardamentelor.

O bombă explodează într-un autobuz la Tel Aviv și atentatul terorist se soldează cu 28 de răniți, unii în stare gravă. Liniile de telefon se încing, aflu că Ramon era la acea oră într-un alt autobuz. Ideea că cineva din familie sau un prieten sau eu am putea deveni victime devine o realitate palpabilă.

Plutesc în băltoaca Mării Moarte alături de clienții hotelului nostru, media de vârstă 75+. Se pălăvrăgește de zor, se râde în hohote, una intonează o arie după alta. Peste capetele noastre trec avioane militare Hercules în drum spre sud.

Aud un oftat, *Ein ma laasot* (nu e nimic de făcut, asta este). Un sentiment straniu se furișează în fiecare, în toată țara, un sentiment al fatalității, tristețea că nu există soluție. "Aveți ochi de copii evrei triști. Trebuie să râdeți.", ne spunea Gyuszi bácsi când eram copii. Într-o armonie contrapunctică, râdem și ne întristăm cu toții până în prezent.

